

det fulde Beløb, maa det ogsaa have større Frihed til at anvende Beløbet end de Kommuner, der faa det fulde Beløb. Man kan ikke paa en Gang her i Verden faa baade i Pose og Sæk og heller ikke omtvendt. Ja, jeg antager, at Mindretallet vil motivere sit Standpunkt, og jeg skal derfor slutte, idet jeg forbeholder mig, hvis der er Tid til det, at svare paa, hvad der mulig bliver sagt fra den Side.

H. N. Hansen: Efter den ærede Ordførers velvillige Udtalelser om de sidste Endringsforslag Nr. 30—31, skal jeg fatte mig meget kort. Jeg takker ham for hans velvillige Udtalelser om det Forslag, der er stillet af 5 Medlemmer, om hvilket han sagde, at ogsaa de øvrige Medlemmer af Udvalget fandt det i og for sig rimeligt og billigt, og at han derfor henstillede til Tinget, om det vilde tiltræde Forslaget eller ikke. Jeg skal bemærke, at dette Forslag langt fra gaar til det Maal, jeg haabede at naa under første Behandling. Jeg havde stillet Forslag i den Retning i Udvalget, men har ikke kunnet føre det igennem, men jeg haaber, man en anden Gang vil vise større Retfærdighed mod Kjøbenhavn. Dette Forslag er, saa vidt jeg kan skønne, meget uskyldigt i sit Formaal. Det gaar kun ud paa dette, at medens Regeringsforslaget havde sat den Sum, der skal gives til Kjøbenhavn, til 170,000 Kr., foreslaar man her, at der for Fremtiden skal gives Kjøbenhavn $\frac{1}{12}$ af det Bidrag, som af Staten gives til det øvrige Land. Dette vil i dette Øjeblik blive 17,000 Kr.; der er altsaa kun en Forstik af 7,000 Kr. Vi have fremstillet dette Forslag, fordi vi her stille os paa samme Standpunkt, som Regeringen har staaet paa, idet vi altsaa sige, at det, som Kjøbenhavn skal have Andel i, er kun det ny Bidrag, som denne Lov har fremkaldt; men vi have sagt, at det var underligt, da at blive staaende ved at bestemme dette Bidrag kun efter Hensyn til, hvad Staten giver i dette Øjeblik, og ikke give Kjøbenhavn Ret til, efterhaanden som dette Bidrag maatte stige for de andre Kommuners Vedkommende, ogsaa at faa Del i denne succesfulde Stigning. I den første Tid vil der jo ikke blive nogen større Stigning, men det vil i Tidernes Løb faa nogen Betydning. Og jeg kan ikke se, der kan være nogen Besværlighed til, naar man først staar paa dette Trin, at man siger: i dette ny Bidrag skal ogsaa Kjøbenhavn have Del. saa ikke at lade Kjøbenhavn faa Del i Stigningen, hvis det øvrige Land faar et saadant stigende Bidrag. Er man først inde paa dette, kan det vanskeligt opstilles anderledes,

end at det sættes i Forhold til hele Statens Bidrag; thi det vilde være underligt at slæbe med sig alle de gamle Love, Loven af 1856 og Bidragene paa Finansloven og trække det fra den samlede Sum, der gives til det øvrige Land. Thi dels ere disse Love ude af Verden, dels vil en saadan Beregning i Tidens Løb blive ganske uforstaaelig. Derfor have vi sagt: lad os sætte Bidraget til Kjøbenhavn til en Brøk af det hele, men lad os bestemme denne Brøk saaledes, at det, Kjøbenhavn faar, væsentlig vil svare til, hvad Kjøbenhavn vilde faa ved den anden Udregning, og jeg vil sige, at naar vi sætte Brøken til $\frac{1}{12}$, vil man komme omtrent til den samme Sum, som Regeringen har foreslaaet i sit Udkast. Det, vi begære af det høje Ting, er kun dette, at Kjøbenhavn ad denne Vej maa faa Del i den eventuelle Stigning i Bidraget til det øvrige Land. Ærede Medlemmer ville endelig have lagt Mærke til, at vi have stillet det saaledes, at der ikke kan blive nogen Tvist derom, idet det er overladt til Kultusministeriet at afgøre, hvad der tilkommer Kjøbenhavn hvert Aar. Vi have fulgt den samme Bestemmelse som i Sindslygeloven af 1884, hvor det jo heller ikke kan være Genstand for Appel eller Paalæg, idet Ministeren bestemmer, hvad der tilkommer Kjøbenhavn efter Loven. Der kan altsaa ikke komme nogen Dissens i den Retning. Jeg kan slutte med at nævne — og her kommer jeg atter ind paa, hvad der egentlig var mit Ønske i Sagen — at den nævnte Lov har stillet os ganske anderledes, thi den har givet os efter Folkestemængden $\frac{1}{7}$ af Udgiften til det øvrige Land, og jeg skal genkalde i Erindringen, at Alderdomsunderstøttelsesloven, som ogsaa er en ny Lov, der vedkommer Kommunerne, heller ikke har gjort Forstel mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land. Denne Sigestillethed kan jo imidlertid, som sagt, ikke naas, men denne ringe Endring her beder jeg det høje Ting stille sig velvillig til, og jeg tror ogsaa, Kjøbenhavn vilde være den højtærede Minister taknemmelig, om det var ham muligt for sit Vedkommende at tage velvilligt paa dette Forslag.

S. Jensen: Ærede Medlemmer af Tinget, som have gennemlæst Betænkningen, tør jeg forudsætte have lagt Mærke til, at Mindretallet begynder sin Del af Betænkningen med den Udtalelse, at Mindretallet i flere væsentlige Punkter er i Uoverensstemmelse med Flertallet, men at det desuagtet indskrænker sig til kun at gøre Bemærkninger angaaende enkelte Punkter. Sigelædes slutter Mindretallets Del af Betænkningen